

Požehnání v domě Božím

Hošťálková 19. 5. 2019

Písně: 650, 432, 483, 684, 562

Čtení Písma: 2.kn. Mojžíšova 3, 1 - 12

Text kázání: kn. Kazatel 5, 1a

Milí bratři a sestry,

kniha Kazatel se nám někdy jeví jako kniha pláče nade vším a nade všemi - nad životem beze smyslu a námahou bez užitku, nad hledáním pozemské radosti bez úspěchu a životního uplatnění bez cíle, nad údělem utiskovaných a samotou, která tíží. Možná jsme si někdy kladli otázku: To byl kazatel, který psal tuto knihu? Vždyť od kazatele bychom čekali něco docela jiného - slovo povzbuzení, radosti, potěšení, naděje a zatím taková skepse. Ale hledejme v této knize její zvěstný záměr a smysl. Pokusme se v ní najít slovo, které chce promluvit právě do našeho života a našeho „chození“ s Bohem.

Přečtený verš, který je základem našeho přemýšlení, nás upozorňuje na to, že si „*máme dávat pozor na každý náš krok, když jdeme do Božího domu*“, když se jdeme postavit před Boží tvář. K tomu také směřuje text z knihy Exodus. Co tím ten starodávný kazatel myslí? Stará se snad o naši bezpečnou chůzi, abychom při cestě do chrámu nebo modlitebny někde špatně nešlápli nebo neuklouzli?

Vzpomínám si na jednu chvíli z mého mládí. Byl jsem jednou v našem kostele v Krnově. Nebyla neděle, byl to obyčejný všední den a kostel byl prázdný. Šel jsem si tam tenkrát něco změřit. Zamkl jsem se, abych měl klid a šel jsem pomalu ke stolu Páně. Ale po cestě jsem na účel své návštěvy úplně zapoměl. Okny padalo dovnitř zářivé letní slunce, v kostele bylo posvátné ticho a já jsem se napůl cesty zastavil a usedl do lavice. Bylo mi najednou nějak slavnostně a zároveň jsem v sobě na tomto místě pocítil respekt a úctu. Uvědomil jsem si, že jsem docela sám v domě Božím. Před očima mi táhly obrazy: Uviděl jsem se, jak mne rodiče přináší ke křtu a jak po konfirmaci stojím uprostřed bratří a sester při svaté Večeři Páně. Viděl jsem jak zde o svatebním dni slibují věrnost a lásku své ženě a také jak zde později stojíme při požehnání svých dětí. Uvědomil jsem si kolik Boží milosti se mi již zde dostalo a kolik mi uniklo mou vlastní vinou, protože jsem často „*nedával pozor na každý krok, když jsem šel do domu Božího*“. Protože jsem neuměl ze svého nitra odstranit všední starosti a touhy; protože jsem ochotně neotevíral své nitro dotekům a paprskům Boží lásky, kterými jsem měl být prostoupen.

A ještě jednu věc jsem si uvědomil: že chodit do kostela tak, jak jsem mnohdy chodil, je vlastně hříchem. Jít do Božího domu je přece velké právo, milost, je to zavolání k velmi významné návštěvě. Žalmista David říká: „**Raduji se z toho, když mi říkají: Pojd'me do domu Hospodinova!**“ (122,1). K této návštěvě musím chodit ve slavnostním šatu své duše. Ten, kdo celý týden nedělá, co dělat má, kdo kolem sebe nerozdává dobro i když může, kdo svým životem nedosvědčuje, že Bůh je jeho Pánem, takový člověk nemůže mít z návštěvy kostela, společenství církve, ten krásný pocit, že je skutečně v domě svého Otce, takový člověk se z toho ani nemůže opravdově radovat.

Tedy mohli bychom říci: návštěva Božího domu jako závazek. Závazek k pilnému a čestnému životu, závazek k životu uspořádanému podle Božího Slova. V 15-tém Žalmu se David ptá: „**Hospodine, kdo smí pobývat ve tvém stanu?**“ A odpověď: „**Ten, kdo žije bezúhonně a jedná spravedlivě, ten kdo ze srdce zastává pravdu a nemá pomluvačný jazyk, kdo druhému nedělá nic zlého a svého druhu nešpiní hanou. Ten, kdo takto jedná, nikdy nepadne**“. Požehnání, které vezmeme z návštěvy domu Božího je určováno právě všedními dny a je na nich závislé. Tyto dny vyplňují největší část našeho života a právě v nich se prověřuje naše láska, trpělivost, tichost, dobrota a věrnost. Tam se má ukázat náš ryzí a pravý vztah k Bohu, našemu Otci. Jistěže to je těžké a kdybychom se měli spoléhat na vlastní síly, nikdy bychom toho nebyli schopni.

Máme jednat spravedlivě a všude kolem slyšíme, že spravedlnosti se člověk ve světě nedovolá. Za pravdu se dříve upalovalo, dnes se používá pokrokovějších metod, jak se pravdy zbavit. - A tuto pravdu máme zastávat? Všude kolem nás se lidé pomlouvají, pomlouvají i nás a my nemáme přispět se svou troškou do mlýna? Ve chvílích, kdy takto uvažujeme, kdy nám Kristova oběť na kříži bledne a my se chceme vzdát tohoto naléhavého a tak nepostradatelného úkolu, volejme k Bohu: „*Bože, nauč nás dávat pozor na každý náš krok, vždyť na této cestě životem je tolik věcí, kde by člověk mohl šlápnout vedle a zřítit se do propasti hříchu. Nauč nás milovat všechny lidi láskou svého Syna. Ukaž nám, co to je pravá oběť lásky, nauč nás odpouštět, sloužit, být tu pro všechny lidi, aby svět poznal, že uprostřed tohoto lidmi všelijak zkaženého světa je něco mocnějšího, obdivuhodnějšího, láskyplnějšího než tato časnost a vše co k ní patří*“.

„**Jsme svědkové**“, říká apoštol Petr shromážděnému davu, svědkové o Boží milosti a odpouštějící lásce. Máme si uvědomit, že nás Bůh nepostavil do tohoto světa jen jako diváky. Bylo by to nejspíš to nejpohodlnější: stát a rozhlížet se kolem sebe - nezájemně a nestranně pozorovat, co se kolem nás děje. Dívat se na ten proud, který se kolem nás valí, dívat se na ty, kteří v tom proudu všelijak zápasí, jsou jím strháváni a třeba i tonou. A nejenom se dívat, ale také případně všechny ty události ze svého stanoviska komentovat. Jistě, je to pohodlné a může to být docela příjemné: člověk se při tom sám nenamočí a zůstane v suchu, v závětrí i bezpečí; jenom snad občas se kolem něj přežene nějaký vítr nebo bouře.

Jenomže - jako křesťané - nejsme do tohoto světa postaveni pouze jako diváci a pozorovatelé. Jsme voláni k tomu, abychom vstoupili do tohoto proudu, který každého ohrožuje, a v Boží síle sloužili lidem k víře - i když nám dávají najevo svůj nezájem a nechotu naslouchat. Záchrana člověka je důležitější než jeho nezájem. Vždyť ani náš nebeský Otec nezůstal nestranným pozorovatelem světa ze svého trůnu, ale vstoupil mezi nás obtížen hříchem, „**poslal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří, nezhynul, ale měl život věčný**“ (J 3,16). On nám dal příklad nejponížejšího, nejubožejšího a nejbolestnějšího, ale zároveň nejvýkonnějšího muže ve službě lásky tomuto světu. Jsme voláni na cestu za ním. - Ať už je to svět našeho domova, ať je to svět vesnice, ve které žijeme, svět spolupracovníků a spolubydlících, s nimiž se denně setkáváme, ať je to nakonec tento svět celé naší společnosti. Jako křesťané jsme do tohoto světa postaveni, abychom na žádný z těchto okruhů nezapomínali, abychom všude tam, kam nás Pán Bůh postavil a kam nás posílá, přinášeli svědectví svým životem, činem lásky i slovem ujištění o Boží milosti, která se slitovává nad každým hříšným člověkem, který své hříchy vyznává. Jsme těmito Kristovými svědky? Máme a smíme jimi být!

Je to velká věc být Kristovým svědkem - velké povolání a pověření. A nám se tohoto pověření dostalo.

Chodit do kostela, do shromáždění bratří a sester, to zavazuje; zavazuje k pilnému a čestnému životu, k životu uspořádanému podle Božího Slova, zavazuje ke svědeckému životu. A nejen zavazuje. Právě zde také náš Pán a Bůh dává sílu k tomu, abychom plnili jeho vůli. On nás nechce do tohoto světa vyslat nepřipravené a nevyzbrojené. Tady nám dává svou výzbroj - **„na naše bedra pás pravdy, jako oděv pancíř spravedlnosti a obutí jako pohotovost k službě evangeliem pokoje; štít víry, přilbu spasení a meč Ducha, kterým je Boží Slovo“**.

Jaká je to milost, že víme o chvílích Božího vítězství i v našem životě! Jaká je to Boží milost, že naše nitro ví o pokoji, smíření a odpuštění, že ví o modlitbě, Písmu svatém a domě Božím! Vážíme si toho, že máme v blízkosti svého domova kostel i modlitebnu, kde se můžeme každou neděli shromažďovat ve společenství víry? Co by za to dali mnozí pronásledovaní křesťané ve světě! Jaká je to milost, že máme svobodu ke zvěstování evangelia! Dnešní neděle je nazvána „Cantate“, to je „Zpívejte“ - **„Zpívejte Pánu píseň novou“** (Ž 98,1). Věru, máme proč Pánu z celé naší duše zpívat.

Otevírejme cele své srdce Kristu a nechme se jím vést. Mějme také rádi toto místo, kde se můžeme scházet. Nemá to být pouze úcta ke stavení. Má to být něco z toho, co vyjadřovalo srdce izraelského lidu, který - když z dálky uviděl jeruzalémský chrám - **„pozdravoval jej žalmy radosti a díky“**. Na tomto místě chce s námi Bůh jednat. V knize Exodus volá Hospodin Mojžíše z hořícího keře a říká mu: **„Zuj si svou obuv, místo na kterém stojíš je svaté“** a pak před ním zjevuje svůj plán vysvobození izraelského lidu z egyptského zajetí. Odložme všechno nepotřebné, co nás Bohu vzdaluje, On i nám chce zjevovat svůj plán spásy, který má připraven pro každého člověka i tento svět. **„Dávej si pozor na každý krok, když jdeš do domu Božího.“**

Amen.